

Recés amb "el pelegrí"

J. Rambla, F. Manresa

Índex

Introducció

- 1.- L'acció de l'Esperit en Íñigo
- 2.- Meditació personal i reflexió compartida
- 3.- L'esperit ignasià en nosaltres
- 4.- Testimonis
- 5.- Apèndix: Pregària comunitària

INTRODUCCIÓ

Els companys d'Ignasi, a través de Jeroni Nadal, li demanaren amb insistència que els deixés, abans que el Senyor se l'endugués, un relat de - com Déu l'havia dirigit des del principi de la seva conversió - Aquesta narració - pensaven ells - seria el seu «testament i ensenyança paterna».

Ara, en celebrar els cinc-cents anys del naixement d'Íñigo, podem retrobar-nos amb ell i recórrer el camí per on Déu el conduí, tot acollint amb veneració el testament que ens llegà.

Volem, doncs, «reflectir en nosaltres» aquest ensenyament ignasià, mitjançant la lectura i la meditació, la pregària i el diàleg, els companys que hem decidit seguir el seu camí.

1. L'ACCIÓ DE L'ESPERIT EN ÍÑIGO

Josep Rambla

1.1. BREU RECORDATORI SOBRE LA GÈNESI I CARACTERÍSTIQUES DE «EL PELEGRÍ» (Autobiografia)

El relat va ser sol·licitat durant molt de temps. Ignasi accedeix a fer-lo, després de molta oració, fins i tot a propòsit de la persona a qui havia de fer les confidències a fi de transmetre-les fidelment als altres companys... Finalment tria Gonçalves da Câmara.

Comença la narració, però la feina resulta molt accidentada: malalties, ocupacions abundants, viatges... S'acaba tot i amb això. Encara que aquest procés tan difícil deixa els seus senyals en el relat...

El procediment de redacció anava així: narració d'Ignasi, breus notes de Câmara tot seguit, dictat ja més detallat a l'escrivent. La memòria de Câmara era proverbial. A més, ell dóna testimoni de voler guardar la fidelitat, literal i tot, al relat ignasià...

Resten, però, alguns interrogants. El relat, ens ha arribat sencer?. No hi ha alguna mutilació a l'inici? A més, les errades d'Ignasi pel que fa a la cronologia (cosa avalada pel mateix Ribadeneira), no s'han d'estendre més enllà?

1.2. «L'ACCIÓ DE L'ESPERIT EN ÍÑIGO» (primer cop d'ull al pelegrinatge ignasià).

“Fins als vint-i-sis anys” (Autob, 1)

La primera etapa de la vida d'Íñigo és la preparació d'una massa - formada i deformada - que més tard serà treballada per Déu mateix... Però certament, quan Íñigo cau ferit a Pamplona no es troba amb una existència buida. És un home que porta a la sang la tradició de la terra basca; criat en un ambient de fe forta, per bé que els costums seguissin una via poc adient a ella; llargs anys de la vida cortesana i cavalleresca nodreixen el seu sentit de l'honor, enforteixen el seu valor, li donen una base cultura; gens menyspreable... Les ambigüitats i mals de tot això queden expressats amb el «viví per les vanitats del món: el seu delit eren sobre tot els exercicis d'armes i tenia un desig gran i va d'honra». Certament, en Íñigo s'acompleix el que l'Ignasi madur demanava a tothom per començar l'itinerari de la vida cristiana que ell proposava: que sigui “para algo”.

“Aquesta ànima que encara era cega; a desgrat dels grans desigs de servir-lo tot el que sabia” (Autob, 14)

L'inici del canvi va ser un tomb: canviar la direcció de la seva generositat. I, per tant, canviar de «senyor» i de «senyora» i emular no els grans herois sinó els vertaders cavallers «a lo divino», els sants... Bon començament, però només començament. Perquè, ben cert que els desigs -“els grans desigs”- són fonament indispensable d'un creixement en la vida de la fe. Apunten ja a aquell “Déu sempre més gran” que ens obre sempre «més» a Ell. Ressò d'aquest primer pas serà l'anotació dels Exercicis que recomana començar “amb força ànim i liberalitat...” Però cal veure-hi clar!

“Déu el tractava com un mestre d'escola” (Autob, 27)

A Manresa Déu el va anar ensenyant, fins a la gran lliçó, **l'ajut** més gran de la vida d'Ignasi. Com a bon educador - l'únic “Pare Espiritual” -, Déu va treballar Íñigo a fons: manifestant-se-li i amagant-se-li; fent-li sentir la seva dolçor i la seva força i deixant-lo en l'amargor de l'aparent llunyania... Íñigo va anar aprenent a «deixar-se ensenyar»: en l'oració, en la penitència, en l'actitud d'escolta, en el coneixement propi, en el desxiframent dels seus sentiments i inclinacions, en deixar-se portar pels impulsos que ens atansen a Déu... Aquell cor tan generós, però cec, ara es troba banyat en “una gran claredat” i té «una il·luminació tan gran que totes les coses li semblaven noves».

“La seva decisió ferma era quedar-se a Jerusalem visitant sempre aquells llocs sants”
(Autob. 45).

Aquella il·luminació tan gran li descobreix el Déu de la «condescendència»: que es fa home per ajudar els homes. D'ací el nou impuls i el sentit més pregon del pelegrinatge a Jerusalem: seguir les petjades de Jesús («visitant sempre aquells llocs sants») i «ajudar les ànimes». L'amor boig al Crist i el delit per ajudar els altres, no coincideix sempre amb els nostres ben intencionats plans i projectes. Quan Íñigo torna de Jerusalem porta com a equipatge espiritual no una resposta, sinó una pregunta: «Quid agendum?».

“Tot el problema era si després dels estudis entraria en un orde religiós o si aniria pel món d'una banda a l'altra” (Autob., 71)

«Mai no s'anticipava a l'Esperit, sinó que el seguia», deia d'Íñigo Jeroni Nadal. El pobre pelegrí, però, va descobrir aviat que l'Esperit es manifesta a través de les mediacions. No es pot quedar a Terra Santa, perquè s'ha de comptar amb l'autoritat eclesiàstica; vol ajudar els altres, haurà d'estudiar; vol reunir companys, haurà de posar en acció la seva capacitat de formador i de persuasió (i empassar-se les limitacions humanes); vol dedicar-se a l'apostolat amb un estil de vida evangèlica, com fer-ho... Tot plegat, passats molts anys, ja a París, encara no sabia prou bé que havia de fer (també, segons Nadal). Però, això sí, cercava activament: estudiava, donava exercicis, reunia companys... fins i tot es comprometien a Montmartre en una manera de viure i d'ajudar els altres. Desxifrar els camins de Déu es un llarg procés en el qual mai no hi falta la llum per fer passes endavant i sempre resten indrets per esbrinar...

“Veí tan clarament que Déu Pare el posava amb el Crist ...” (Autob, 96)

Nova llum! Després d'aquella gran lliçó de Manresa (aprenentatge decisiu del discerniment), ara bé, definitiva en la vida personal d'Íñigo (i la corporativa d'Ignasi i companys): el Pare acull el grup de companys al servei del Crist, M Crist amb la creu, en el camí de Roma... El pelegrinatge no ha acabat pas, tanmateix una cosa queda clara: el grup de companys serà companyia de **Jesús**. No és purament cosa de noms, sinó que es expressió d'una experiència mística que s'ha comparat a l'estigmatització de Francesc a la Verna. Encara s'haurà de passar per dubtes i deliberacions fins que la companyia esdevingui **Companyia** i, amb tot, ara sí que ha arribat un moment culminant d'aquell llarg itinerari de recerca, pesquer «no gosaria dubtar d'això: que Déu Pare el posava amb el seu Fill». Es que discernir i prendre decisions espirituals no sol ser normalment un acte momentani, sinó una llarga caminada interior fins a un punt on les boires ja es fonen...

“Sempre creixent en devoció...” (Autob., 99)

Aquell **més** del temps de Loiola no ha desaparegut ara que Ignasi ja es troba cap de la Companyia en plena activitat de servei als homes en missió. Quan hom diria que Ignasi ja ha assolit la quietud de la fruïció de Déu, el trobem encara cercant, volent trobar Déu. Creure's que **ja** s'havia trobat del tot amb el Senyor hauria estat el més gran engany de la vida. Per això «havia anat sempre creixent en devoció». I havia estat regalat amb una tal facilitat de trobar Déu que «sempre i a tota hora que volia trobar Déu, el trobava». Ignasi, l'home de les mediacions (estudis, companys, institucions apostòliques i de caritat) és l'home de la immediatesa de Déu. Un Déu que té la iniciativa de la seva amorosa comunicació, però que ens demana cercar-lo, alliberar-nos dels ídols i esclavatges, ser-li fidel amb generosa i confiada donació... Per aquest camí, Ignasi ens ensenya com poder ser regalats amb el do d'anar «sempre creixent en devoció» (unió, gust, atractiu, força...). Més elevat «testament i ensenyança paterna» no podem demanar.

2. PUNTS PER A LA MEDITACIÓ PERSONAL I LA REFLEXIÓ COMPARTIDA

1. La meva vivència personal.

“M'hi sento bé” amb el pelegrí? Amb què em trobo més identificat? Per què? Menys identificat? Per què?

2. Una etapa del pelegrinatge.

Prendre alguna etapa del pelegrinatge ignasià: Loiola, Montserrat, Manresa, Terra Santa, Barcelona, Alcalá, Salamanca, París, Itàlia, Roma. Analitzar l'experiència espiritual d'aquesta etapa:

Què fa Ignasi? Com es manifesta el seu estat espiritual? Què li passa, com reacciona? Quins elements dels exercicis hi apareixen en acció? ...

Què em diu per a la meua vida espiritual? Per la meua vida d'apostolat? Hi ha llavors de la futura Companyia? Quines?

3. La transformació de la persona al llarg de l'Autobiografia ...

...és a la vegada “autor de la naturalesa i de la gràcia” i, per tant, no desfà l'home, el perfecciona... Observar trets de la persona d'Íñigo que es van «convertint» a l'evangeli: Quins? Vers què es transformen? Com? Quines conclusions en podem treure per al nostre creixement cristià? Conclusions per “ajudar” els altres (educació cristiana, catequesi, conciliària de grups, acompanyament espiritual...).

4. Ignasi, «model» de vida cristiana.

Trets que marquen la vida i l'itinerari cristià d'Ignasi i que poden inspirar un “estil de vida cristiana”, comuna: Quins? Com es poden concretar en una vida no jesuítica (laica, clerical, religiosa...).

5. Ignasi, «model» jesuític.

Quins aspectes de la vida i procés ignasià semblen substancials a la vida del jesuïta? Per què? Com actualitzar-los avui (= concrecions)? Com “treballar-los” (pedagogia)?

6. Analitzar alguns elements destacats de l'experiència espiritual d'Íñigo.

Discerniment, oració, conversa, companyonatge. relació amb l'autoritat, Església, experiència de Déu, experiència del Crist, apostolat... Com ho viu Ignasi? Què ens ensenya?

7. Pelegrins en el món actual.

Què pot significar el pelegrinatge en un món que tendeix a una determinada immutabilitat (necessitat d'especialització, inculturació...).

3. L'ESPERIT IGNASIÀ EN NOSALTRES

Ferran Manresa

1. INTRODUCCIÓ

El relat de “El Pelegrí”, és per a nosaltres la matriu simbolitza de la nostra vocació, de la nostra «manera de viure». Podríem descriure el que aquesta matriu simbòlica ens suggereix de la següent manera:

- tot pelegrinant tot sol i a peu vers Aquell que li havia sortit a l'encontre (= cercant una i altra vegada que totes les seves intencions, accions i operacions fossin purament ordenades al servei i lloança de la Divina Majestat),
- va ésser encaminat a viure en Aquell el coneixement intern del qual fa que nosaltres, «reconeixent del tot tant de bé rebut» (= la nostra vocació), “podem estimar-lo i servir-lo en tot”.

J. Rambla, en l'anterior exposició, ens ha ajudat suggerentment a introduir-nos a l'interior del pelegrinatge d'Ignasi, a contemplar com a poc a poc va anar interpretant l'enigma de la seva vida des del misteri del Senyor que l'anava atraient.

Ara, portats per una «afinitat més viva», intentarem subratllar alguns trets que el pelegrinatge d'Ignasi ens suggereix i que poden tenir un relleu especial en el nostre moment present.

Posarem en joc la següent correspondència: la nostra vocació, viscuda actualment, respondrà cada vegada més a l'itinerari d'Ignasi, si opera en la nostra circumstància efectes semblants als que l'itinerari d'Ignasi va operar en la seva. La nostra fidelitat no viu tan sols i no va creixent tan sinó sols meditant «enunciats» que ens parlen del pelegrinatge d'Ignasi, sinó cercant de quina manera perllonguem amb obres -ara- la força de la tradició que el relat de «El Pelegrí» continua generant en nosaltres. D'altra manera: si - deixant enrera tot impediment - deixem que aquesta matriu simbòlica continuï tenint poder convocador per a nosaltres. Tant poder per a convertir-nos, com per reunir-nos, com per enviar-nos.

Els trets de què parlarem poden ésser considerats cadascun d'ells per si mateix. Però tenen més relleu quan són “captats intuïtivament en la seva relació”. Aquesta relació entre ells, captada amb força, és, amb tot, obra de l'Esperit. De totes maneres, quan un d'ells té per a nosaltres «relleu». anem sent introduïts en el «vinclle substancial» de tots. Aleshores es quan podem parlar de «coneixement intern». Aleshores és quan el relat (de «El Pelegrí») es converteix en la matriu simbòlica de la nostra vocació.

2. EL RELAT DE “EL PELEGRÍ” COM “EXPERIÈNCIA FUNDANT” PER A NOSALTRES

a) què és una «experiència fundant»

Aquella que, per a qui la viu, es un *començament*, aquella que ens “recrea” (o dit en termes evangèlics: per la qual «tornem a néixer»). Aquesta «recreació» vol dir que ens col·loca d'una manera nova davant de Déu i de la mort (= d'una manera diferent que abans). I en conseqüència ens col·loca de manera diferent a nosaltres davant del món.

Portats per aquest “nou començament”, vivim el món i ens vivim en ell assumint, afrontant i superant la cadena de morts metafòriques que trobem tant en el món com en nosaltres; i vivim el món i ens vivim en ell rebent, agraint i lliurant “tot el que ens ve des de dalt”.

Podem dir que aquesta experiència és «fundant» perquè inicia, acompanya i consuma tota altra experiència que la vida ens pugui oferir.

Encara que aquesta experiència tingui uns inicis particulars i concrets, a poc a poc, es va convertint cada vegada més en la matriu des de la qual vivim i interpretem totes les altres experiències. Des d'ella, acollim totes les altres. És una experiència a la vegada profundament personal i global: interrogadora de totes les altres. Una experiència dinàmica, perquè desvetlla el sentit latent en elles. És l'experiència (de fons) de totes les experiències (viscudes). No la podem fabricar. Més aviat, ens és donada. Ens capacita per anar seguint el rastre d'Aquell que ens l'ha donat. Si el nostre itinerari personal i apostòlic moltes vegades apareix a primera vista com el fruit d'un voluntarisme personal i institucional: a mes profunditat podem reconèixer que més aviat es el fruit de l'Esperit, el qual va formant en nosaltres una actitud feta d'obediència.

b) Quina va ser l'experiència fundant d'Ignasi?

Si la volguéssim expressar per a nosaltres podríem dir:

- Som cridats a ésser “senyors de nosaltres mateixos” *semblantment*, però, a com el Senyor ho és a nosaltres.
- Aquest «senyoriu» rau en una ofrena (permanent pelegrinatge). És a dir, en una creixent desposseïció de nosaltres mateixos. Ja que l'autèntic senyoriu consisteix a respondre a la crida de l'únic Senyor.
- Per això és necessari ésser atret: per a poder dir amb veritat - més amb fets que amb paraules - que “jo vull i desitjo i és la meva deliberada determinació!” Perquè el senyoriu personal troba la seva més alta expressió en la remissió integral d'un mateix en mans de l'únic Senyor de tots i de totes les coses.
- Per a anar accedint a tot això, cal vèncer-se a un mateix. Aquesta victòria, amb tot és tot el contrari a l'instint de destrucció. No inclou cap mena de menyspreu per a res. És una victòria que es dona on neix la *llibertat per a servir tot estimant*.

c) en quines condicions l'experiència de què ens parla el relat de «El Pelegrí» és “fundant” per a nosaltres?

- Si, efectivament, és per a nosaltres una experiència oberta, és a dir, si una i altra vegada ens trobem en ella. Si, en comptes de posar-nos-la davant, ens deixem introduir en ella. Si, més que objecte de reflexió és per a nosaltres “fons sense fi” al qual ens anem apropant en la mesura en què ens va transformant. Si ens deixem interpel·lar per l'Esperit que, des del text del relat, va vessant en els nostres cors. Breument: el relat de «El Pelegrí» (fa 4 segles) davant nostre i l'Esperit que d'ell dimana (ara) dins nostre.
- Si efectivament és per a nosaltres una experiència inclusiva. És a dir, si, com a s.j. ens trobem entre un *origen invocat* (el relat de «El Pelegrí») i un *destí assumit* (aquell al qual el relat ens remet, donat que en ell hi ha projectes almenys iniciats encara que per acabar). L'experiència d'Ignasi és, doncs, fundant per a nosaltres si ens col·loca entre la història que recordem i el destí que intentem assumir. Trobar-nos a mig camí entre un extrem i l'altre és donar cos (amb el nostre ésser i el nostre obrar) i en les nostres circumstàncies a la història rebuda.

d) en què es pot notar, a través de la nostra forma de viure, actual, que «anem donant cos» a la nostra experiència fundant?

- Si - com en la vida del Pelegrí - la nostra forma de viure té la capacitat de remetre als altres i a nosaltres mateixos, cada vegada més, al Senyor que ha originat la nostra història (com va originar la del Pelegrí)
- Si - com en la vida del Pelegrí - la nostra forma de viure té la capacitat de remetre al món, al qual - al cap i a la fi - va ésser lliurada l'experiència del Pelegrí.

Així com la *unció de l'Esperit* ens inspira mobilitat, obertura espiritual, disposició per al canvi, una actitud incondicional per a trobar i realitzar la voluntat de Déu...; així també la relativa mundanitat de l'experiència del Pelegrí ens porta al desprendrement, a una vida que posa de manifest que el seu centre no està en les coses ni més enllà d'elles sinó més aviat «més enllà i enmig de les coses» del món, a cercar la més gran universalitat del bé.- Si tot això no és suscitat per la història del Pelegrí, aleshores estem evocant una història que en comptes de «fundar-nos» (=mobilitzar-nos) ens va tancant en un record - un xic platonitzant - que ens allunya de les tasques presents.

3. EL RELAT DE «EL PELEGRÍ» POSA DE MANIFEST EL «FONS DRAMÀTIC» DE LA NOSTRA VOCACIÓ.

Si recordem les diferents etapes de la que podríem dir “vida pública” d'Ignasi, veurem com totes són viscudes enmig d'una lluita tant interior com exterior a ella mateixa. A través d'aquesta lluita es va obrint camí entre salut i malaltia, entre riquesa i pobresa, entre honor i menyspreu, entre vida llarga i curta... el «Déu sempre més gran» que per la força del seu Esperit suscita “imitar (Jesús) passant tota mena d'injúries i vituperis i tota pobresa tant actual com espiritual”.

Ara bé, Ignasi anava captant efectivament el fons dramàtic de la seva vida en la mesura en què anava deixant-se il·luminar i vigoritzar per l'Esperit d'Aquell que per ell es va fer home. Més encara: quan més El segueix tant més conscient és del “desordre de les seves operacions” i més reconeix el món com un context que origina el caràcter dramàtic del seu pelegrinatge.

Nosaltres, tal volta excessivament familiaritzats amb els EE. i havent llegit més d'una vegada el relat de “El Pelegrí” oblidem massa de pressa el «fons dramàtic» tant de la seva vida com de la nostra: - Una gran lliçó del relat de la vida d'Ignasi és aquesta: sempre haurem de continuar deliberant, sempre haurem de continuar discernint, sempre haurem d'anar inventant la llibertat, sempre haurem d'anar confirmant, pacientment, la correcció de les decisions preses, sempre haurem d'anar experimentant que la nostra vocació no només no substitueix ni disminueix el fons dramàtic de la nostra vida, sinó més aviat al contrari: l'aguditzada (=desvetlla la seva última radicalitat) i el supera (= el transforma en «fons sapiencial»).

Aquest fet - la permanència, no tan sols pressuposada i oblidada, sinó més ben assumida - d'aquest fons dramàtic es tradueix en una actitud feta tota ella de respecte, lucidesa i confiança en relació amb cada persona i amb el món. Una actitud que - almenys teòricament - caracteritza la Companyia d'Ignasi en relació amb cada individu i amb les estructures socials i amb els fenòmens culturals. Una actitud que no és autoritària, ni apologètica, ni paternalista per una banda i que no es acomodatícia, ni agressiva, ni defensiva. Podríem dir: Ignasi en molts moments de la seva vida va ésser un resistent espiritual davant de situacions adverses, davant també dels seus desitjos precipitats. Va ésser d'aquells que creuen més en els processos que neixen des de dins que des de les consignes que vénen de fora, d'aquells que s'estimen més “seguir l'Esperit” que anticipar-se a Ell.

4. EL RELAT DE «EL PELEGRÍ» COM A «PROCÉS D'APRENTATGE»

Tota l'experiència espiritual d'Ignasi, en el seu conjunt, és un procés d'aprenentatge (nosaltres acostumem a dir, de discerniment). Un procés a través del qual - en primer lloc, Ignasi i després nosaltres - anem aprenent a progressar, a orientar-nos i a ensinistrar-nos «en la vida començada del servei diví».

Al llarg d'aquest procés,

- anem aprenent una i altra vegada a *tornar a les fonts*, es a dir, a *començar des d'una història*. Fent això en diferents circumstàncies que ens plantegen diferents reptes i que ens demanen diferents respostes. Breument: tot plantejant-nos aquests reptes i tot responnent-los, “narrem ara la història” i, així, “recreem” el cos que va néixer d'aquella història i que encara avui en viu. Això és, al meu entendre, el que p.e. ha passat tants cops en la història de la Companyia fins ara en les últimes CC.GG. Això és p.e. el que fem quan en alguns moments de la nostra vida sentim la necessitat de fer EE. de més...
- anem aprenent cada cop més que, en el fons, fer una elecció consisteix a ésser elegit. que disposar-nos a un servei sempre més gran consisteix a descobrir i deixar-se afectar pel rostre d'Aquell que des de fora i des de dins no solament ens crida a emprendre coses sinó també a desprendre'ns de nosaltres mateixos.
- anem aprenent -a poc a poc- a ensinistrar-nos a viure el fons dramàtic de la nostra vida i de la nostra vocació: entre pobresa i riquesa, entre honor i menyspreu. És a dir, entre la necessitat que com éssers naturals sentim i el desig que com a éssers socials ens pot.

Anem aprenent a poc a poc a viure no tant en l'aparença com en la veritat; no tant en funció del “personatge” que tots nosaltres som a la vida social, quan com aquells que es deixen personalitzar tot responnent humilment a la crida del Senyor.

Aquest procés d'aprenentatge és una maièutica: des de les crides que ens vénen de fora de nosaltres, anem interioritzant-les, i, així, es van obrint en nosaltres espais de llibertat, des dels quals anar exterioritzant (=oferint, canviant, servint...) a través de l'acció, aquella llibertat rebuda, en forma de servei entregat. Aquesta és la “forma ignasiana” de «servir els homes portats per la inspiració de l'Esperit». Una forma gens fàcil d'anar superant esquematismes ideològics de tota mena en que en moltes ocasions ens trobem empresonats.

Viure aquest procés d'aprenentatge no és fàcil. Perquè a la pràctica significa dues coses: a) viure *hipotèticament*, és a dir, *disponiblement*, i b) viure *reguladament*, és a dir formant un sol cos. Viure un procés així equival a deixar-se obrir una i altra vegada per l'Esperit i a concretar la seva veu mitjançant criteris que la mateixa experiència de l'Esperit ha anat dipositant al llarg de la nostra història (de tots).

5. EL RELAT DE “EL PELEGRÍ” COM A RELAT DEL DÉU QUE VA VENINT AL RITME DEL SEGUIMENT DE JESÚS

Segons el relat, el Pelegrí al llarg de la seva vida va posant en relació circumstàncies externes en què es troba amb situacions internes que viu. Així, a poc a poc, va descobrint la forma de situar-se davant d'unes i des de les altres. Cerca la forma que tenia Jesús de situar-se en el món i en la vida.

Jesús - dit breument - és la forma d'estar en el món pròpia de Déu. Doncs bé, en la mesura en que Ignasi es va situant com Jesús en el món (teixit de relacions estructurals, interpersonals, històriques, etc., etc.), aquest es va convertint per a Ignasi en el lloc on Déu es fa present. en el lloc al qual va “ad-venint”.

Si meditem el relat de “El Pelegrí” ens adonem que a poc a poc va passant d'una forma de viure en el món (que no capta la presència de Déu en ell o que creu captar la seva presència allunyant-se d'ell) a una altra forma de viure per al món, tota ella resultat d'un seguiment de Jesús cada cop més interioritzat. Es a dir: podem anar comprenent com, l'evident opacitat del món va sent superada per una més evident transparència de Déu en ell. La presència de Déu en totes les coses! No es estrany. per dir-ho amb parades evangèliques, que Ignasi, amb creixent naturalitat anés “venent-ho tot” per tal de poder comprar aquell «camp on amagar el tresor trobat». No és estrany que al final de la seva vida el món fos la “paràbola de Déu” (darrera contemplació dels EE.). Voldria subratllar aixà- el progressiu pas, segons el relat de «El Pelegrí», es va fent des del seguiment de la persona de Jesús. pel servei del Regne de Déu, fins a raure en una forma d'estar, viure i interpretar-ho tot per la qual es reconeix «la presència de Déu en totes les coses». Lent procés, llarg i dur, d'integració a través del qual nosaltres podem p.e. anar superant actituds “positivistes”, “activistes” o “dualistes” per tal d'anar arribant a poc a poc al fons comunicatiu del cor sense cap dicotomia.

Dues conseqüències:

- **consciència de «discreció».** Consciència que allò que és autènticament gran té sempre «petits començaments». Que la grandesa de Déu es manifesta en la seva capacitat d'estar en el que és petit. Consciència del servei com a “revelador d'aquesta paradoxa”. Consciència de

“modèstia”, com a qualitat de la forma de fer de Déu. Consciència de “recolliment”, davant de la nostra inclinació vers l’atomització, de “concentració” davant la dispersió, etc., etc.

L’ús de tot allò que pot servir per obtenir el que vull. Amb la nostra forma de procedir, tant en la vida comunitària com en la vida apostòlica, a vegades donem a entendre que l’ús instrumental de mitjans queda justificat per la finalitat que cerquem amb ells. Doncs bé, si afirmem una mica i ens deixem portar per l’Esperit del relat de «El Pelegrí» hem de reconèixer que l’ús de mitjans és regulat per la transformació «de cor i de cos» del Pelegrí: pobresa, despreniment, relativització de mitjans, etc.. etc. Gestos individuals en primer lloc del Pelegrí, que es van convertint a poc a poc en condicions bàsiques per la forma d’ésser i actuar de tot el «cos» de la Companyia. Dit d’una altra manera. com mes va «venint» Déu a la vida del Pelegrí, com mes va reconeixent Déu present en totes les coses. tant més el Pelegrí es va situant pobrament en el món (amb les conseqüències que això implica).

6. EL RELAT DE “EL PELEGRÍ” ENS DESCOBREIX EL SEU “INSTINT PRÀCTIC”

Segons el relat del seu pelegrinatge, Ignasi va ésser un home que visqué amb summa lucidesa la seva pròpia experiència. Aquesta lucidesa és la que li va permetre i el va capacitar per a comunicar-nos no tan sols la descripció dels fets de la seva vida sinó també sobretot les reflexions personals per les quals aquelles experiències eren transportables. És a dir, aquesta lucidesa li va donar també penetració per a anar concretant els mitjans que, posats en pràctica, poden ajudar a introduir-nos pel camí que - semblantment a Ignasi - nosaltres anem també recurrent.

Aquí tan sols exemplificarem el que volem dir amb dos exemples concrets:

- Quan Ignasi volia introduir a poc a poc als seus companys en la vocació comuna a tots ells es va valer de pràctiques concretes i circumstanciades segons cada situació. D’elles esperava que la paraula pronunciada o la intenció sentida o el desig fossin quelcom més que tan sols verbalitzacions, pures intencions o desitjos sense obres. Esperava d’aquestes pràctiques concretes que aquell que les posés en joc experimentés allò que les seves paraules, intencions o desitjos tan sols suggerien. Ignasi desconfiava de posicions com: “penso així, sento així. parlo així... doncs, ja soc així”. Més aviat creia que tan sols l’experiència viscuda a través de la pràctica concreta era capaç de produir la suficient capacitat per a donar compte responsablement del que pretenem. Això crec que es el que es vol donar a entendre en aquella famosa frase: “... no el molt saber satisfà l’ànima, sinó el sentir i paladejar les coses internament”. Per això s’hauria d’experimentar la pobresa, per això s’hauria d’experimentar l’obediència. per això s’hauria d’experimentar la resistència de la realitat enfront dels objectius apostòlics que ens proposem, etc. És a dir, Ignasi, com a pedagog, no tan sols estava atent als objectius (els quals sense mitjans concrets, en moltes ocasions, són pures declaracions utòpiques i buides) sinó sobretot als mitjans (en què «s’encarnen- aquells objectius).

En la mesura en què Ignasi va anar situant a poc a poc la Companyia segons les necessitats del moment i segons la seva vocació, la va anar situant en el que podríem dir els «*intersticis*» de la història i en els «forats de la societat». Amb altres paraules: en la mesura en què Ignasi anava interioritzant el pelegrinatge de Déu al món en Jesucrist (Kènosi), anava també exterioritzant el seu pelegrinatge (i el dels seus companys) vers aquells llocs «indecisos» de la història que ell i els seus companys - amb el seu servei - podien decidir en un sentit o en un altre: i vers aquells llocs «negres» de la societat en què, amb la seva presència servicial, podien desvetllar la salvació de Déu. Tot això, en el fons, es quelcom més que «acomodació

cultural» o “oportunisme apostòlic”. És - ni més ni menys - la presència de la «tercera manera d'humilitat, que pràcticament marca el pelegrinatge apostòlic d'Ignasi i els seus companys, exteriorització del seu pelegrinatge personal i comú.

4. TESTIMONIS

Pedro Arrupe a la Congregació de Procuradors (5.X.1978).

Arrupe neix a Bilbao el 1907, jesuïta el 1927. Treballa al Japó de 1938 a 1965. General S.J. del 1965 al 1983, «En la reunió d'aquesta tarda era al costat del pare Arrupe... me'l mirava com una àliga inabastable, perquè volava massa alt,- també he descobert que era un xaiet... Gràcies, pare Arrupe» (Michel Quoist).

El programa que he desenvolupat ante vosotros es nuestra respuesta al desafío del mundo. Pero a un desafío no se puede acudir sin ganas o sin combatividad, sino con ardor. Y nada tan opuesto a ello como el desánimo, apatía o falta de fe en el futuro que puede advertirse en algunos jesuitas. Eso frena la vitalidad de la Compañía y la impide lanzarse a fondo a la ingente tarea que tiene por delante.

Precisamente es hoy cuando necesitamos aquel «fervor» del que hablaba Nadal citando palabras de Ignacio: «hemos de ayudar al prójimo no de manera fría y quedándonos parados (“frigide et atando”); y con esta sencilla expresión indicaba el fin de la Compañía, a saber, “correr con fervor a la salvación y perfección del prójimo” (Ms. Arch SI, Roma, Vitae 15 fol, 18, rv).

Esta idea la resumía Nadal con una frase propia, más breve y contundente: «fervor es la Compañía» (Schol. 584. not. 382). Ese fervor, nacido del amor apasionado a Cristo pobre y humillado, mantiene el «magis» ignaciano en la Compañía y nos aviva la conciencia de que ser llamados a ella es una “gratia eximia” (Nadal, Ann. in Const. 186a. Cfr. Nicolau 341). Este fervor hace que “ex perfectione caritatis toto corde, tota mente, tota anima, omnibus viribus feramur in suavitate espíritu atque hilaritate vivaciter» (Nadal, Ann. in Examen Inst. 186).

A un fervor así “hácese todo angosto: no cabe en sí; no cabe ni en el cielo ni en la tierra” (S. Juan de la Cruz, 'Noche Oscura' II, 11, n. 6). Este fervor nos impulsa a ser absolutamente fieles al Espíritu Santo que nos inflama. El estimulará nuestra imaginación en la búsqueda de formas insospechadas de servicio.

Pero no todo fervor, ni el de más puro origen, es necesariamente válido. Nadal dice por qué: «Fervor es la Compañía, como os dije, pero no indiscreto, sino lleno de virtud y que tenga todas partes. Engañanse muchos en pensar que es de Dios el fervor cuando es contra razón o contra algunos de los medios eclesiásticos- (Mon. Nadal, 5, 310).

Esta presencia de la razón es característica de la personalidad espiritual de San Ignacio, del que se ha podido escribir: «poseía un juicio firmemente dirigido por la fe que, sin disminuir en nada el entusiasmo y la fidelidad a la voluntad divina, formaba con ella una armoniosa unión de ímpetu de amor con una poderosa razón al servicio de Cristo». (De Guibert, Espiritualidad de la Compañía de Jesús).

Nosotros necesitamos también, ¡cómo no!, esa armoniosa síntesis de 'ímpetuoso fervor' y serena razón. Pero es la componente del impulso espiritual, nacido del apasionado amor a Cristo, a que más necesitamos fomentar si queremos llegar a ese futuro que hoy soñamos.

Pere Basiana a un Superior (23.III.1976).

En Pere va néixer a Manresa el 1929, jesuïta el 1947, mor a Cochabamba el 1976. "Solamente quiero una cosa: dejamos ya de tantas ideas y de tanto hablar y dar al mundo el mensaje de Jesús con gestos que se acerquen lo más posible al evangelio".

Creo que no se trata de salir del Colegio "Juan XXIII" y caer en otro sitio como quien es liberado de una opresión múltiple y compleja.

Yo me definiría en estas circunstancias vitales, antinómicas y contrastantes, como un peregrino, como caminante «en búsqueda» guiado por las emociones que constantemente nacen y renacen en mí, por una discreción de espíritus de los que están cerca de mí, y, siendo escuchadas todas estas cosas ser enviado por el que sustenta la "Imagen de Padre", partícipe y ecónomo de sus planes que manda el Hijo Amado Jesús por todas partes a través del ministerio de los que han sido enviados a la «viña del Señor».

Ser enviado por el Superior que nos preside en nombre de Cristo, a la parte de la -viña del Señor-, en la que este mismo Señor me quiere emplear.

Sería empequeñecer todo lo expuesto hasta aquí si se interpretase que con esto se pide un simple cambio de destino, mecánico para contentar, para librarse de un fardo pesado, para pasar a otro la pelota.

Si los que me rodean, los que me conocen, y sobre todo el que me puede "enviar", ven claro que el Colegio "Juan XXIII" es mi sitio de trabajo en el Señor, no rehusó continuar. En este caso desearía que se me confirmase y renovase el envío o la misión en el nombre del señor por el provincial de una manera explícita. En este caso seguiré trabajando confiando en el Padre Bueno que nos sostiene en Cristo y por la fuerza del Espíritu. La misión en visión de la fe, es la pobreza más fecunda que redundará en riquezas para la Obra del Señor.

Si no se me envía al Colegio «Juan XXIII», desearía, si es que lo ve así el que nos conduce en el nombre del Señor, que se me permitiese seguir buscando pacientemente con espíritu de fe, esperanza y amor qué es lo que el Padre Amado quiere de mí. Claro está que los gestos y signos de los tiempos que se nos van manifestando a cada uno como indicios del querer del Padre en Cristo están rodeados de oscuridades purificadoras de nuestras disponibilidades.

Siempre estamos en las manos incomprensibles del Padre Bueno que, por ser Bueno, no deja de ser incomprensible y, por ser incomprensible, no deja de ser Bueno.

Pere Basiana als seus germans (1.III.1976).

Yo me siento muy feliz y contento con mi vocación sacerdotal y jesuita. Hay dentro de mí el agudo problema de sentirme identificado por el amor con tantos marginados del mundo, pero sobre todo con los marginados de Bolivia. Hay algo que me empuja a vivir a una vida muy simple, muy pobre porque en la pobreza está la libertad, muy al estilo de las Bienaventuranzas. Libre y pobre como lo fue Francisco de Asís. Ignacio de Loyola en sus primeros años de conversión, como De Foucauld. Y siendo así proclamar por todas partes la bondad, el amor. el desprendimiento, el repartir el mundo por igual entre todos.

Creo que han de cambiar tantas cosas... Siento que algo me empuja a algo. Siento timidez, siento temor y miedo. Por otro lado quisiera ser jesuita hasta la muerte. ¿Me dejarían ir por estos mundos bolivianos como uno que no tiene nada, sin la protección de la Orden, de tal manera que si estoy enfermo tenga que ir a los Hospitales generales que solamente al verlos uno siente una repulsión instintiva, pero permaneciendo jesuita?.

Y todo esto no es por un deseo de ejercitar cierto faquirismo. No, no y no. Porque creo que nuestra pobreza ha de ser fruto del amor. Tendría que formularse así: Tanto amo que no tengo nada, todo lo he repartido, todo lo he dado y entonces gritar al mundo que solamente con el amor hasta las últimas consecuencias podremos hacer la verdadera revolución en la que no habrá más naciones ricas ni pobres, primeros mundos y terceros mundos.

Karl Rahner: «Carta d'Ignasi de Loiola a un jesuïta d'avui».

Rahner neix a Friburg d'Alemanya el 1904, jesuïta el 1922, mor el 1984. "He conreat la teologia sempre al servei de la proclamació, de la predicació i de la pastoral".

A partir de l'experiència de Manresa i durant la resta de la meva vida, fins a la soledat de la meva mort en l'aïllament mes absolut. mai no vaig considerar que la gràcia fos un privilegi especial que es concedit a una "élite". Per això vaig donar els Exercicis a tots els qui consideraren acceptable el meu oferiment d'ajuda espiritual. Fins i tot vaig donar Exercicis abans d'haver estudiat la vostra teologia i d'haver assolit amb bastant d'esforç (que ara gairebé em fa riure) el grau de mestre per la Universitat de París: i abans, fins i tot. de rebre els poders eclesials i sacramentals per mitjà de l'ordenació sacerdotal. I, per què no? Al capdavall, el director d'Exercicis (com l'anomenaríeu més tard) no transmet oficialment, en virtut de l'essència última dels esmentats Exercicis, i malgrat el seu caràcter eclesial, la paraula de l'Església com a tal, sinó que únicament i amb tota circumspècció es limita a oferir (si pot) una petita ajuda. amb la finalitat que Déu i l'home puguin de debò trobar-se d'una forma directa.

Aquesta convicció, tan senzilla i alhora tan desorbitada, em sembla que constitueix (juntament amb altres coses de les quals tractaré mes endavant) el nucli del que vosaltres soleu anomenar la meva espiritualitat.

Una cosa. tanmateix, continua essent certa: que l'ésser humà pot experimentar personalment Déu. I la vostra pastoral hauria, sempre i en tota circumstància, de tenir present aquesta meta inexorable. Si ompliu els graners de la consciència dels homes solament amb la vostra teologia erudita i modernitzant, talment que, a fi de comptes, no faci sinó provocar un

espantós torrent de paraules; si no féssiu més que ensinistrar els homes en un eclesialisme que els converteixi en súbdits incondicionals del «establishment» eclesial: si en l'Església no pretenguéssiu més que reduir els éssers humans al paper de súbdits obedients d'un Déu llunyà, representat per una autoritat eclesiàstica, sinó ajudéssiu els homes, per damunt de tot això, a alliberar-se definitivament de totes llurs seguretats tangibles i de tots llurs particulars coneixements, per tal d'abandonar-se confiats a aquella incomprendibilitat que no té uns camins prefixats per endavant: si no els ajudéssiu a fer realitat tot això en els moments definitius i terribles de «atzucac», que es presenten en la vida i en els inefables instants de l'amor i del goig i, finalment, d'una manera radical i definitiva, en la mort (en solidaritat amb el Jesús agonitzant i abandonat de Déu), aleshores, malgrat la vostra pretesa pastoral i la vostra acció missionera, hauríeu oblidat o traït la meua «espiritualitat».

Jacques Sommet, s.j., a «L'honneur de la liberté»

J. Sommet té a l'actualitat 77 anys. Va viure al 44 al camp de concentració de Dachau. Va ser rector en el teologat de Fourvière durant els anys 53-59. Va ser responsable dels estudiants s.j. de França. Fundador de/ «Centre Sèvres» de París. Professor de filosofia política, secretari nacional a França del servei «Increença i Fe».

(Déu vol la llibertat)

... no em refio de formules com aquesta: «La voluntat de Déu és que facis això». Com si Déu tingués una mena d'idea sobre el projecte humà abans que es donin les condicions pràctiques i espirituals concretes. El que Déu vol de l'home és la llibertat. Aquesta llibertat i aquest alliberament no són un projecte per etapes. S'inventen constantment en la relació viva entre Ell i nosaltres. La nostra vida és una història. I el projecte de Déu es llegeix en la història que construïm plegats amb els altres...

... sóc home perquè Déu em personalitza. És a dir, em dóna l'oportunitat de ser el que sóc, a través de la meua resposta... Ell és la font, creadora de llibertat...

... aquesta iniciativa de Déu tan sols la puc pensar com a Llibertat que estima... Si vull ser fidel al millor de mi mateix, únicament ho puc ser acollint la invitació d'Aquell la Llibertat del qual no es pot trair a ella mateixa. Una llibertat que és Fidelitat...

... tenim solament una única oportunitat per a sobreviure a la desesperança sobre nosaltres mateixos: que Algú ens ofereixi l'oportunitat de ser lliures, amb una llibertat que no tenim la certesa de poder oferir-nos els uns als altres...

(On es present avui Déu?)

Crec que podem fer l'experiència de Déu. Però calen certes etapes. La podem fer en la gratuïtat d'un procés. Que Déu ens parla vol dir primer que tot una relació a la consciència. No puc escoltar Déu sense que la meua consciència - en el sentit espiritual de la paraula - tingui interès a escoltar-lo. Al marge de la consciència es dóna tan sols un destí sofert que no ens planteja cap pregunta. A partir del moment en què se'ns planteja una pregunta, les coses canvien. «Déu m'està parlant ...». Em parla gratuïtament.

Però sempre en conjunció amb una història que no pot deixar escapar res de la història de la humanitat. El punt de la història de la humanitat que em toca és el que anomeno «esdeveniment». La història em toca en la meva consciència en l'esdeveniment. L'esdeveniment quotidià - el més simple - no és mai un mer fet. Sempre es dona en una rerafons d'història en què l'aventura humana està compromesa amb Déu.

Com puc rebre l'esdeveniment a través del qual murmura en la meva consciència la història del món? A través de la meva consciència: aquesta es fidel a si mateixa si és dòcil o s'esforça per ser-ne als "misteris evangèlics" ...

En la mesura en què la meva consciència viu de la pregària - de la invocació i de la lloança -, de la dimensió crítica que es manifesta a través de l'evangeli, de la vida de tots els cristians... el trobament de tot això amb els esdeveniments de la història - tal com es donen, ens toquen i ens xoquen- constitueix el lloc del nostre trobament amb Déu.

... fins i tot en la humiliació humana de no correspondre a la crida de Déu, de traïr-nos en el millor que som, m'arriba el repte: Déu em parla també a través d'aquesta traïció. Cal que ens prenguem seriosament aquest repte. No es tracta d'un optimisme ingenu ni d'un pessimisme absolut.

(«Sorpresos per la gràcia»)

Per a mi la dimensió "agraçant" de la vida es troba allà on, perdut en la història però atent a una elecció per fer o a una decisió per prendre, portant damunt meu el pes de misèries i drames i de tota l'esperança que secretament els travessa, resto sorprès per la proposta que m'és feta per construir l'esdevenidor.

Imaginem-nos que no he descariat res del que cal fer per prendre aquesta decisió, que ho he calculat tot, que he demanat consell, que he repassat qui sóc i què puc, parlant amb realisme, que em lliuro a una imploració de la qual no puc prescindir... doncs bé, la resposta que vaig rebent, en la paciència, a través del que Ignasi anomena "moviment d'esperits" - és a dir, moviment de l'esperança enmig de la desesperança - m'arriba en la forma d'una crida escoltada.

No és el que jo he construït o imaginat. Enmig d'això, és una «sorpresa». Sempre ho es: tant si confirma el que esperàvem com si ens planteja un interrogant. En aquesta crida escoltada és on "em toca" el Senyor i em fereix.

Heus ací el moment nou que sorgeix en la confrontació entre el món de l'anunci i de la llum evangèlics d'una banda i el món de la història de tots els homes.

El que em fa cristià en aquesta provocació és la dimensió de pregària i d'imploració acceptades: perquè no sóc encara el que sóc... què es Déu sense el qual no sóc sinó un començament de mi mateix i res més...? El que rebo en el projectat, el que m'és proposat en l'esperat...) que és «diferent»: heus ací l'acció de Déu i el fons de la meva relació amb ell...

Tot això, finalment, m'obliga amb una gratuïtat que em desconcerta em confirma. Aquesta gratuïtat és el sentit de l'inesperat en l'esperat, una mena de pas endavant sobre un sòl canviant. La intervenció de Déu es una invenció que anomenem "gràcia". Déu intervé en la meva vida en aquest sentit: no sóc jo el qui darrerament decideixo el que he de fer pel seu servei! I tanmateix em comprometo del tot en ell. Déu es «una sorpresa d'existència» en la meva existència...!

5. APÈNDIX: PREGÀRIA COMUNITÀRIA

- Cant
- Salutació i invocació inicial (1) / Lectura bíblica (2) / Lectura ignasiana (3) / Homilia / Silenci
Pregària compartida / Oració recitada en comú (4) / Oració conclusiva (5)
- Cant final

1. SALUTACIONS I INVOCACIONS INICIALS

(Tretes de cartes ignasianes amb petites modificacions redaccionals)

1. La gràcia i amor de Crist Nostre Senyor sigui en (amb) nosaltres.

Amén

2. La gràcia i amor de Crist Nostre Senyor ens protegeixin i ajudin sempre.

Amén

3. La pau vertadera de Crist Nostre Senyor visiti i empari les nostres ànimes.

Amén

4. La gràcia i pau de Jesucrist Senyor Nostre, per ell mateix, es conservi i augmenti sempre en nosaltres fins a consumir-se en la glòria.

Amén

5. Que el Senyor ens ompli del seu coneixement i esperança i habiti amb amor perfecte en les nostres ànimes.

Amén

2. LECTURES BÍBLIQUES *(textos diferents de la Missa de Sant Ignasi)*

- Dt 30, 15-20:30, 11-14: 1 Re 19, 9-15; Jr 20. 7-11a. 13
- Salm 1
- 1 Tm 1, 12-17; Fl 3, 8-14: Ef 3, 1-10: Ga 5, 16-25; Ef 3, 14-21
- Lc 9, 16-26; 12, 49-53; Jn 1, 35-39; Mt 16. 13-21: 8, 18-27

3. LECTURES IGNASIANES

(Fragments de l'Autobiografia relatiu a Catalunya i Terra Santa)

- Montserrat: n. 16 (“I en arribar...”) a 18 (“...passà tota la nit”).
- Manresa: 18 (“A trenc d'alba...”) a 19: 22 a 23; o bé: 22 a 25: 27 («Durant aquest temps...») a 30: 30.
- Terra Santa: 35 a 37: o bé: 35 a 36; 44 («Finalment arribaren a Jaffa ...») a 45; («... la primera l'havia publicada moltes vegades»):
- 47 (- Un cop enllestit aquest assumpte...») a 48.
- Barcelona: 54 a 55

Altres textos

- Veure en el cap. 4 testimonis de: Pedro Arrupe, Pere Basiana. Karl Rahner, Jacques Sommet

4. ORACIONS PER A SER RECITADES EN COMÚ

- Parenostre / Déu vos salve, Reina i Mare / Déu vos salve, Maria
- Ànima de Crist, santifiqueu-me; Cos de Crist, salveu-me: Sang de Crist, embriagueu-me; Aigua del costat de Crist, purifiqueu-me; Passió de Crist, conforteu-me; oh, Bon Jesús, escolteu-me; dins vostres llagues, guardeu-me. No permeteu que m'aparti de Vós; de l'enemic maligne, defenseu-me; a l'hora de la mort, crideu-me. I feu-me venir a Vós, a fi que amb els vostres sants us lloï, pels segles dels segles. AMEN.
- Preneu, Senyor i rebeu tota la meua llibertat, la memòria, l'enteniment i tota la voluntat. Tot el que sóc i posseeixo. Vós m'ho heu donat, a Vós, Senyor, ho torno, tot és vostre, disposeu-ne segons tota la vostra voluntat. Doneu amor i gràcia, perquè això em basta. AMEN.

5. ORACIONS CONCLUSIVES

(Tretes de cartes ignasianes amb petites modificacions redaccionals)

1. PREGUEM MARIA, MARE NOSTRA:

Plagui a Nostra Senyora d'intercedir entre nosaltres pecadors i el seu Fill i Senyor: i que ens obtingui gràcia amb el nostre esforç i treball i que converteixi els nostres esperits febles i tristos en forts i alegres a lloança d'ell. AMÉN.

2. PREGUEM CRIST JESÚS NOSTRE SENYOR:

Que ens dirigeixi tots nosaltres vers el camí de la pau. que es troba només en Ell. AMÉN.

3. PREGUEM EL SENYOR:

Que Ell ens doni a tots nosaltres la gràcia de fer la seva santa voluntat que és la santificació de tots. AMÉN.

4. PREGUEM DÉU NOSTRE SENYOR:

Que per la seva infinita i summa bondat, vulgui donar-nos la seva gràcia completa perquè sentim la seva santíssima voluntat i l'acomplim enterament. AMÉN.

5. PREGUEM:

Demanem a la immensa clemència de Déu Nostre Senyor, que ens doni la seva gràcia per tal que sentim la seva santíssima voluntat i perquè ens la faci complir perfectament, segons el talent que s'ha encomanat a cadascú. AMEN.

6. PREGUEM LA SANTÍSSIMA TRINITAT:

Que per la seva infinita i summa bondat, ens doni gràcia completa, a fi que sentim la seva santíssima voluntat i l'acomplim enterament. AMEN.

7. PREGUEM DÉU NOSTRE SENYOR:

Que per la seva sòlida pietat i gràcia tan gran, vulgui posar en totes les coses la seva mà santíssima, a fi que tot es faci pel seu major servei i lloança. AMÉN.

8. PREGUEM DÉU NOSTRE SENYOR:

Que per la seva infinita i summa bondat vulgui donar-nos nous remeis a les penes noves. AMÉN.

9. PREGUEM DÉU NOSTRE SENYOR:

Que per la seva infinita pietat i gràcia vulgui guardar-nos sempre amb la seva mà. AMÉN.

10. PREGUEM:

Que plagui a Déu Nostre Senyor, donar-nos la seva gràcia, perquè ens coneixem enterament i sentim sa divina majestat en nostra ànima, per tal que, presos pel seu amor i gràcia. estiguem lliures de totes les criatures del món. AMÉN.

11. PREGUEM:

Plagui a la summa bondat, ordenar-ho tot pel seu sant servei i continua lloança. AMÉN.

12. PREGUEM:

Que plagui a Crist Nostre Senyor. donar-nos la vertadera humilitat i abnegació de les nostres voluntats i judicis, perquè meresquem començar a ser deixebles seus. AMEN.

13. PREGUEM DÉU CREADOR I REDEMPTOR NOSTRE:

Que, com li va plaure fer-nos gràcia tan gran de cridar-nos i donar-nos voluntat eficaç de voler consagrar-nos del tot al seu servei també li plagui seguir donant-nos a tots els seus dons, i augmentar-los, perquè perseverem i progressem constantment en el seu servei a molta honra i gràcia seva i ajuda de la seva Església santa. AMÉN.

© *Cristianisme i Justícia* – Roger de Llúria 13 – 08010 Barcelona
T: 93 317 23 38 – Fax: 93 317 10 94 – espinal@redestb.es - www.fespinal.com